

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Варна, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. Ат. Атанасов

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разглежда докладваното от П. Ат. Атанасов Търговско дело №
20213100900626 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба предявена от Т. В. Г., с ЕГН *****, с адрес: *****, действащ чрез адв.П. Т., с адрес: гр.Варна, бул."Вл.Варненчик" №16Б, ет.1, ап.3, против "Юробанк България" АД, с ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Околовръстен път" №260, представлявано заедно от Д.Б.Ш. и М.И.В., действащи чрез адв.К. К., с адрес за призоваване: гр.Варна, бул."Мария Луиза" №46, ет.3, с която е предявен иск с правно основание чл.439 от ГПК във вр. с чл.124, ал.1, пр.3 от ГПК за установяване на недължимостта на сумите, за които по ч.гр.д.№5856/2013г. по описа на РС Варна, са издадени Заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК и Изпълнителен лист от 07.05.2013г., а именно: 0.02лв.-главница, 0.01лв.-законна лихва за периода 05.03.2015г.-17.08.2021г. и 61878.08лв.-неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./, както и 5122.04лв.-такси по тарифата към ЗЧСИ, които суми са предмет на изп.дело №20217180400061 на ЧСИ с рег.№718 с район на действие-ОС Варна, поради погасяване на вземането по давност.

В исковата молба се излага, че на 03.08.2021г. ищецът е уведомен с ПДИ за образувано изп.дело №20217180400061 на ЧСИ с рег.№718 с район на действие-ОС Варна, въз основа на Изпълнителен лист от 07.05.2013г. издадени по ч.гр.д.№5856/2013г. по описа на РС Варна. Твърди се, че след получаване на съобщението, с Молба с вх.№13054/12.08.21г., ответникът е подал възражение за погасяване на вземанията по давност на основание чл.110 от ЗЗД и чл.111, б."в" от ЗЗД относно претендираните мораторни лихви. Сочи се, че в отговор с Уведомление с изх.№18293/17.07.2021г., ЧСИ оставил без уважение искането за погасяване по давност. Поддържа се, че в случая след издаването на изпълнителен лист и на

заповед за изпълнение на 25.04.2013г. /записано в ПДИ с дата 07.03.2013г./, по отношения на вземанията предмет на изпълнителните титули, е изтекла предвидената в закона-чл.110, чл.111, чл.117, ал.2 и чл.119 от ЗЗД, погасителна давност. Сочи се, че тъй като давността не се прилага служебно, а е факт, настъпил след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, за ищецът се е породил правен интерес да предяви иск по чл.439 от ГПК. Поддържа се, че по отношение на процесните вземания е изтекла предвидената в закона давност, защото подаването на молба за издаване на изпълнителен лист, не може да се разглежда като предприемане на действия по принудително изпълнение по смисъла на чл.116, б."в" от ЗЗД, респективно не прекъсва давността за вземанията, предмет на молбата. Твърди се, че с издаването на процесния изпълнителния лист на 07.05.2013г., е започнала да тече нова погасителна давност за включените в него вземания. Сочи се, че в настоящия случай изпълнителният лист, е издаден въз основа на несъдебно изпълнително основание, съответно не е налице вземане, установено със съдебно решение, тъй като разпореждането за издаване на изпълнителен лист не е резултат на спорно исково производство и не се ползва със сила на пресъдено нещо. Ето защо нормата на чл.117, ал.2 от ЗЗД е неприложима и новата давност за вземането по изпълнителния лист, е с продължителността на първоначалната давност за съответния вид вземане, а именно-5 години. В заключение се поддържа, че процесното вземане, за което през 2021г. е образуваното изпълнително дело, е погасено, поради изтичане на 5-годишна давност предвидена в чл.110 от ЗЗД, който факт е настъпил след издаване на изпълнителния лист за вземането.

С постъпилия от ответникът отговор на исковата молба, се поддържа становище за неоснователност на претенцията, като се сочи, че изп.дело №20217180400061 на ЧСИ с рег.№718, с район на действие-ОС Варна, има за предмет задължения, представляващи: главница в размер на 0.02лв., съставляваща задължение по Договор за инвестиционен кредит №212/04.03.2008г., ведно с Анекси към него, както следва: А1-212/2009 от 20.02.2009г., А2-212/2009 от 05.08.2009г., А33-212/2010 от 20.05.2010г., А4-212/2011 от 24.02.2011г., А5-212/2011 от 31.03.2011г., А6-212/2011 от 20.04.2011г., А7-212/2008 от 31.05.2011г., А8-212/2011 от 27.06.2011г., А9-212/2011 от 30.06.2011г., А10-212/2011 от 06.10.2011г., А11-212/2009 от 30.01.2012г., А12-212/2012 от 24.02.2012г., А13- 212/2012 от 27.03.2012г., А14-212/2012 от 27.04.2012г., А15-212/2012 от 31.05.2012г., А16-212/2011 от 28.06.2012г., А17-212/2012 от 27.07.2012г., А18-212/2012 от 24.08.2012г., А19-212/2012 от 26.09.2012г., Анекс А20-212/2012 от 26.10.2012г., А21-212/2012 от 28.11.2012г., А22-212/2012 от 20.12.2012г., А23-212/2013 от 20.02.2013г.; законна лихва в размер на 0.01лв.-за периода от 05.03.2015г. до 17.08.2021г. и 61878.08лв.-неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./, както и начислените по гореописаното изпълнително дело такси по Тарифата към ЗЧСИ в размер на 5122.04лв. Сочи се, че между ищеца и ответника е възникнало облигационно отношение, породено от горецитираните договор за кредит и анекси към него, със страни: кредитор-"Юробанк България" АД като правопреемник на "Банка Пиреос България" АД и солидарни длъжници-"Манаус-Комерс" ООД /в несъстоятелност/, с ЕИК 103257517, като кредитополучател и поръчители Т. В. Г., с ЕГН

***** и П. М.Б., с ЕГН ***** . Твърди се, че поради неизпълнение от страна на длъжника, кредиторът се е снабдил със Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист, издадени по ч.гр.д.№5856/2013г. по описа на РС Варна. Сочи се, че въз основа на издадения изпълнителен титул първоначално е образувано изп.дело №381/2013г. по описа на ЧСИ с рег.№718 в границите, на което са постъпили суми в общ размер от 201883.74лв., като с разпределение, извършено от ЧСИ с рег.№712 по изп.дело №453/2011г., е погасена част от вземането по първото дело. Сочи се, че впоследствие изп.дело №381/2013г. по описа на ЧСИ с рег.№718 е изпратено по молба на вискателя за продължаване на изпълнителните действия и преобразувано под №1805/2015г. по описа на ЧСИ с рег.№805, което след това е било прекратено поради настъпила перемпция. Сочи се, че впоследствие въз основа на процесният изпълнителен титул, срещу длъжника Т. В. Г., е образувано изп.дело №61/2021г. по описа на ЧСИ с рег. №718. Оспорват се твърденията на ищеца, че е настъпила погасителна давност, по отношение на процесните задължения, като се поддържа, че с подаването на 23.04.2013г. на заявление в съда, въз основа на което е бил издаден процесният изпълнителен лист, давността е прекъсната. Твърди се, че до произнасянето на съда, давността е била спряна на основание чл.115, ал.1, б.”ж” от ЗЗД, а след постановяването на 25.04.2013г. на разпореждане за уважаване на заявлението за издаване на изпълнителен лист, е започнала да тече нова погасителна давност. Поддържа се, че с предприемане действие по принудително изпълнение, а именно подаване на молба за образуване на изп.дело №20137180400381г. давността е отново е прекъсната. Сочи се, че съгласно чл.116, б.”б” от ЗЗД, давността се прекъсва с предявяването на иск или възражение, а според б.”в” на същия текст и с предприемане на действия за принудително изпълнение. Поддържа се, че такива действия, са били предприети в първоначално образуваното изп.д.№20137180400381 и в преобразуваното на 10.12.2015г. изп.д.№20158050401805. Поддържа се още, че вискателят е бил активен, предприемайки редовно изпълнителни действия и по-конкретно извършване на публична продажба на недвижими имоти, находящи се в гр.Балчик, с обявени на 09.05.2016г. наддавателни предложения. След извършването на публичната продажба, на 21.02.2017г. е извършен въвод във владение. На 17.02.2021г., т.е. преди изтичането на пет години от датата на извършването на публичната продажба и осъщественият въвод във владение, е образувано изп.дело №20217180400061, като още с молбата за образуване на изпълнително дело вискателят е посочил изпълнителен способ-запор на банкови сметки на ищеца, който е осъществен на 23.04.2021г. Сочи се, че според ТР №2/2013 от 26.06.2015г. на ВКС, ОСГТК, молбата за образуване на изпълнително дело с посочен способ и извършването на изпълнително действие, представляват действия, прекъсващи давността. Ето защо се оспорва твърдението на ищеца за изтекла давност, като се поддържа, че с предприетите изпълнителни действия, е започнала да тече нова петгодишна давност, считано от 2021г. На следващо място се оспорва твърдението на ищеца, че на основание чл.111, б.”в” от ЗЗД е настъпила давността за част от претендираните суми за мораторни лихви. Поддържа се, че с оглед чл.76, ал.2 от ЗЗД при недостатъчно изпълнение на парично задължение, първо се погасяват разноските, след това лихвите и най-после главницата. В

този смисъл се поддържа, че дългът, който все още не е погасен от длъжника, има характер на главница, а не на лихви, независимо от приетото изпълнение по изп.дело №20137180400381, преобразувано в изп.дело №20158050401805. Оспорва се доводът на ищеца, че в разглежданият казус е неприложима нормата на чл.117, ал.2 от ЗЗД, като сочи, че на 19.12.2013г. лично на длъжника, са връчени Покана за доброволно изпълнение по изп.дело №381/2013г. на ЧСИ с рег.№718, ведно със заповед за изпълнение. Поддържа се, че срещу въпросната заповед за изпълнение от длъжника не е подадено възражение по чл.414 от ГПК, съответно тя е влязла в сила и се е получил ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо. Поддържа се още, че доколкото длъжникът не може да релевира възражения срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл.424 и чл.439 от ГПК, поради настъпила преклузия, то се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането по аргумент от чл.371 от ГПК. В този смисъл приложение намира разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД и срокът на новата давност е всякога пет години. Твърди се, че неподдаването на възражение в срока по чл.414, ал.2 от ГПК може да се приравни по правни последици на признание на вземането от длъжника по чл.116, б.„а“ от ЗЗД, защото целта на заповедно производство, е да се установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора. Сочи се, че ищецът е имал възможността да оспори дълга в срока за възражение, срещу издадената заповед за изпълнение, което той не е сторил и неговото бездействие е довело до влизането на заповедта за изпълнение в сила. В допълнение се поддържа, че искът чл.439 от ГПК може да бъде предявен само въз основа на факти настъпили след приключване съдебното дирене, в производството, по което е издадено съдебно изпълнителното основание, т.е. че искът може да бъде предявен в случаите на съдебно изпълнително основание- съдебно решение, постановено в спорно съдебно производство, но не и въз основа на изпълнителен титул, издаден в заповедното производство, какъвто е настоящият случай. В заключение се моли за отхвърляне на иска и за присъждане на разноски.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощник, поддържа исковата молба и моли за уважаване на иска, ведно с присъждане на деловодни разноски. С писмени бележки се доразвиват доводи за основателност на претенцията.

Ответникът, чрез пълномощник, оспорва иска, поддържа отговора си и моли за отхвърляне на претенцията, както и за присъждане на разноски.

Съдът, след като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в съвкупност, и въз основа на своето вътрешно убеждение, прие за установено от фактическа страна следното:

От книгата по изп.дело №381/2013г. по описа на ЧСИ с рег.№718, преписка от което е приложена към настоящото дело, се установява, че по заявление на “Банка Пиреос България“ АД, чиито универсален правопреемник се явява ”Юробанк България” АД, е образувано ч.гр.д.№5856/2013г. по описа на РС Варна, където против ищеца и други двама

солидарни длъжници е издадена Заповед от 25.04.2013г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, постановено е незабавното ☐ изпълнение, съответно е издаден Изпълнителен лист от 25.04.2013г. за сумата от 235791.39 евро-част от главница по Договор за инвестиционен кредит №212/04.03.2008г., ведно с 23 броя Анекси към него, заедно със законната лихва върху главницата, считано от 23.04.2013г., като въпросните изп.титули са предмет на изпълнителното производство. Установява се, че цитираната заповед, се е стабилизирала при условията на чл.416 от ГПК на 03.01.2014г., когато е изтекъл двуседмичният срок за подаване на възражение, считано от 19.12.2013г.-датата на връчване на ПДИ /л.510 от изп.д./ на длъжника-ищец в настоящото производство. Установява се още, че в границите на изп.дело №381/2013г. по описа на ЧСИ с рег.№718, са предприети редица изпълнителни действия, в това число насочени конкретно към имущество на ищеца, както следва: наложени запори върху дружествени дялове и банковите сметки на ищеца със запорни съобщения от 04.06.2013г. и върху трудовото му възнаграждение със запорно съобщение от 08.07.2013г.; вписване на 21.12.2013г. и на 27.12.2013г. на възбрани върху собствени на ответника недвижими имоти по молби от 17.12.2013г. от 11.12.2013г.; налагане на запор на 30.12.2013г. върху собствено на длъжника МПС, както и наложена на 04.07.2014г. възбрана на недвижим имот собственост на ищеца. На 09.12.2015г. по молба на вискателя изп.дело №381/2013г. по описа на ЧСИ с рег.№718 е изпратено за продължаване на изпълнителните действия в друг район, съответно е преобразувано в изп.дело №1805/2015г. по описа на ЧСИ с рег.№805, в границите на което са извършени публични продажби на имущество собственост на трети лица-ипотекарни гаранتي.

Видно от ангажираните от ответника доказателства е, че поради настъпила премпция по Молба от 17.02.2021г. на ответника въз основа на процесните изпълнителни титули, е образувано ново изп.дело №61/2021г. по описа на ЧСИ с рег.№718, като съобщението за това е получено от пълномощник на ищеца на 03.08.2021г. В съобщението за образуване на посочено изп.дело е отразено наличие на задължения, които са предмет на настоящия спор.

По делото са назначени първоначална, повторна и допълнителна ССч.Е, вещите лица, по които са дали заключения за броя, вида, периода /датоте/ и размера на плащания процесният изпълнителен лист, в това число и в границите на изп.дело №20137180400381, както и за размера на остатъка от задължението към датата образуване на изп.дело №61/2021г. на ЧСИ с рег.№718 на КЧСИ.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на иска с правно основание чл.439 от ГПК:

За преценка на допустимостта на иск за установяване на недължимостта на сумите, за които е издаден изпълнителен лист, от значение е дали ищеца се позовава на настъпили обстоятелства, след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, както и наличието висящо изпълнително дело. В случая ищеца се позовава на изтекла петгодишна погасителна давност, след стабилизиране

на изпълнителният титул издаден по ч.гр.д.№5856/2013г. по описа на РС Варна, въз основа, на който е образувано изп.дело №381/2013г. по описа на ЧСИ с рег.№718, преобразувано и в изп.дело №1805/2015г. по описа на ЧСИ с рег.№805 и ново образувано изп.дело №61/2021г. на ЧСИ с рег.№718 на КЧСИ, респективно след извършването на последното валидно изпълнително действие в изпълнителното производство, т.е. на ново възникнали обстоятелства. Не е налице спор и от доказателствата се установи, че понастоящем процесните вземания са предмет на изп.дело №61/2021г., ето защо иска е допустим.

Исключение от горното прави частта от претенцията, имаща за предмет установяване на недължимостта на сумата от 5122.04лв., представляваща такси по тарифата към ЗЧСИ, която се явява недопустима. Това е така защото с изпълнително основание, задължението, по което се претендира да бъде отречено, са присъдени главница и законна лихва, считано от сезирането на заповедния съд, както и разноски по заповедното производство. В същото липсват други присъдени суми, още по-малко разноски и такси по образуваното въз основа на него изпълнително производство. В този смисъл разноските за изпълнението не са част от изпълнителното основание, а са последица от осъщественото принудително изпълнение. Поради това въпросът за тяхната дължимост не може да се разглежда по общия исков ред, а в производството, по което са направени. В случай, че искът по чл.439 от ГПК бъде уважен, изпълнителното производство, следва да бъде прекратено, а длъжникът не следва да дължи разноски за изпълнението.

По изложените съображения производството по предявеният иск с правно основание чл.439 от ГПК в частта за установяване на недължимостта на сумата от 5122.04лв., представляваща такси по тарифата към ЗЧСИ, дължими по изп.дело №20217180400061 на ЧСИ с рег.№718 с район на действие-ОС Варна, следва да се прекрати, като недопустимо.

По основателността на иска:

В разглеждания казус, както бе посочено по-горе ищецът основава претенцията си на изтекла в негова полза давност, считано от последното валидно извършено изпълнително действие. По отношение на института на погасителната давност в контекста на образувано изп.производство актуалната съдебна практика е възприела, че по време на изпълнителния процес давността не спира, а се прекъсва от всяко изпълнително действие, които са налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

Наред с това предвид факта, че ищеца има качеството на поръчител, който обезпечава със солидарната си отговорност погасяването на чужд дълг, по отношение на разглежданият казус е приложима разпоредбата на чл.125, ал.1 от ЗЗД, в която е предвидено, че прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите съдлъжници. В този смисъл не могат да бъдат споделени доводите на ответника, че предприемането на действия, спрямо останалите

длъжници, препятства теченето на срока и спрямо ищеца. По конкретно извършените в процесното принудително производство действията по продажба на имоти, които са собственост на ипотекарни гаранتي, не могат да доведат до прекъсване на давността, която тече по отношение на задължението на поръчителят-ищец, тъй като въпросните ипотекирани имоти обезпечават единствено погасяване на задължението от главния длъжник и не се намират във взаимовръзка с това на поръчителите.

Както се посочи по-горе последното конкретно насочено към патримониума на ищеца изпълнително действие, е наложена на 04.07.2014г. възбрана на недвижим имот, който е негова собственост. От посочената дата по отношение на задължението на ищеца е започнала и да тече давност, като досежно продължителността на срока ѝ е приложим е чл.117, ал.2 от ЗЗД, защото с изтичане на преклузивният срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение, се получава крайният ефект на окончателно разрешен правен спор относно съществуване на вземането. В резултат, от което след изтичане на пет години, а именно след 04.07.2019г. възможността за принудително събиране по отношение на ищеца на главницата по издаденият изл.лист, възлизаща на 0.02лв., според изготвеното от ЧСИ съобщението за образуване на изп.дело №61/2021г., е погасена. Същевременно на основание чл.119 от ЗЗД с погасяването на главното вземане, са се погасили и произтичащите от вземането по изпълнителният лист допълнителни вземания, които са акумулирани в хода на изп.процес, макар давността за тях да не е изтекла. Ето защо погасени по давност се явяват и производните на главницата задължения в размер на 0.01лв.-законна лихва и на 61878.08лв.-неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./.

Воден от гореизложеното съдът намира, че предявеният иск за установяване на недължимостта от ищеца на сумите предмет на изпълнителният лист издаден по реда на чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№5856/2013г. по описа на РС Варна, поради погасяване на задължението по давност, е основателен и като такъв следва да се уважи.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 от ГПК в полза на ищецът се дължат направените деловодни разноси, съразмерно с уважената част от иска, при съобразяване с прекратената част. Така изчислените разноси възлизат на 138.52лв. Наред с това процесуалният представител на ищеца, е направил искане за присъждане на възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от ЗА във вр. с чл.38, ал.1, т.2, пр.2 от ЗА, като условията за това са налице. Ето защо в полза на адв.П. Т., следва да се присъди адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна защита на ищец по делото, чиито размер съобразно цената на иска, изчислен по реда на чл.7, ал.2, т.4 от НМРАВ, в приложимата редакция към момента на сезиране на съда, възлиза на 2386.34лв. За да достигне до горния извод съдът съобрази, че в случая възнаграждението, следва да се определи според материалният интерес, който в случая е еквивалентен на цената на иска, доколкото се претендира установяване на недължимост на задължение по изп.лист, а не са налице отделни претенции с различно основание и размер. Наред с това момента на материално затруднение на ищеца, респективно на предоставяне на безплатно процесуално

представителство, е реализиран към момента на сезиране на съда, което се установява от процедурата по освобождаване страната от ДТ. Ето защо приложима е редакцията на НМРАВ към датата на подаване на исковата молба, а не тази посочена в представеният в последното о.с.з. договор за правна защита и съдействие, който наред с това е ирелевантен досежно посочените в него размери на възнаграждението, тъй като процесуалното представителство е безплатно.

Във връзка с освобождаването на ищеца от държавни такси и на основание чл.78, ал.6 от ГПК ответника, следва да бъде осъден да плати дължимата за производството държавна такса, чиито размер възлиза на 2475.12лв. На основание чл.405, ал.5 от ГПК във вр. с чл.11 от ТДТКСГПК ответникът, следва да бъде осъден да заплати и 5лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

С оглед частичното прекратяване на производството и на основание чл.78, ал.4 от ГПК в полза на ответникът, следва да се присъдят част от направените разноски, съразмерно с прекратената част от иска, които изчислени по посоченият начин възлизат на 77.37лв.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по исковата молба на Т. В. Г., с ЕГН *****, с адрес: *****, против "Юробанк България" АД, с ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Околовръстен път" №260, представлявано заедно от Д.Б.Ш. и М.И.В., **по отношение на иска** с правно основание чл.439 от ГПК **за установяване на недължимостта на сумата от 5122.04лв., представляваща такси по тарифата към ЗЧСИ** дължими по изп.дело №20217180400061 на ЧСИ с рег.№718 с район на действие-ОС Варна, което е образувано въз основа на Изпълнителен лист от 07.05.2013г. издаден по ч.гр.д. №5856/2013г. по описа на РС Варна, като недопустимо.

ПРИЕМА за установено по иск с правно основание чл.439 от ГПК, **че Т. В. Г. , с ЕГН *****, с адрес: *****, не дължи на "Юробанк България" АД, с ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Околовръстен път" №260, представлявано заедно от Д.Б.Ш. и М.И.В., сумите от 0.02лв.-главница, от 0.01лв.-законна лихва за периода 05.03.2015г.-17.08.2021г. и от 61878.08лв.-неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./, представляващи вземания по Изпълнителен лист издаден на 07.05.2013г. на основание Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417, т.2 от ГПК по ч.гр.д.№5856/2013г. по описа на РС Варна, поради погасяване на задължението по давност.**

ОСЪЖДА "Юробанк България" АД, с ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Околовръстен път" №260, представлявано заедно от Д.Б.Ш. и М.И.В., да заплати на Т. В. Г. , с ЕГН ***, с адрес: *****, съдебно-деловодни разноски в размер на 132.52лв.**

ОСЪЖДА "Юробанк България" АД, с ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Околовръстен път" №260, представлявано заедно от Д.Б.Ш. и М.И.В., **да заплати на адв.П. Т.**, с адрес: гр.Варна, бул."Вл.Варненчик" №16Б, ет.1, ап.3, **адвокатско възнаграждение в размер на 2386.34лв.**, за осъществено безплатно представителство на Т. В. Г., с ЕГН *****, на основание чл.38, ал.2 от ЗА вр. с чл.38, ал.1, т.2, пр.2 от ЗА.

ОСЪЖДА Т. В. Г., с ЕГН *****, с адрес: *****, **да заплати на "Юробанк България" АД**, с ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Околовръстен път" №260, представлявано заедно от Д.Б.Ш. и М.И.В., **съдебно-деловодни разноски в размер на 77.37лв.**

ОСЪЖДА "Юробанк България" АД, с ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул."Околовръстен път" №260, представлявано заедно от Д.Б.Ш. и М.И.В., **да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметката на Окръжен съд Варна сумата от 2475.12лв.**, представляваща дължимата държавна такса за производството, **и сумата от 5лв.** за служебно издаване на ИЛ.

Решението, в прекратителната му част, имаща характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба пред Апелативен съд Варна в едноседмичен срок от съобщаването му на страните. В останала му част решението полежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд Варна в двуседмичен срок от съобщаването.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____